

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΦΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

ΜΠΑΔΑΟΟ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

“Ελεγαν πως στη Μαλαισία είχε καταγινή με την περσάτσα. Αυτό όμως δεν έμπόδιζε να κρύβη μέσα του θησαυρούς συζυγίσεων, να έχει στιγμές έξαφνικών συμπεριφορών.

“Ο Πατριός του άντελήφθη αυτό πρό όλίγου, όταν ο γέρος μιλούσε για τόν Νοέλ. “Ορισμένος ο Νοέλ θα είχε έξαιρετική θέση μες στό σπίτι.

“Ο Πατριός θυμόταν τά λόγια που βγήζαν, όταν ο Κοριολίς γύρισε στην Ερώπη με τόν παιδί αυτό και με τή μαριόνα. Λέγαν ότι ο γέρος ποτέ δέ θάφερονε ένα παιδί από τόσο μακριά, άν δεν είχε ισχυρούς λόγους τά άγαπά βαθιά.

Είπε εύκολο νά παντρευτή κανείς στοίχες τόπους τών ζιτάνων και ο Κοριολίς, άν δεν γύρισε από κεί κάτω με μιά μηριάνα για τή Μαγδαληνή, γύρισε όμως μ’ έναν μικρό ζιτάνο...

Τώρα ο Πατριός άρχιζε νά πιστεύη, ότι τόν γεγονός αυτό θά μπορούσε πολλά πράγματα νά εξηγήση. Παραδειγματός χάριν τίς πατριές μαγουριές, τήν οϊκειότητα του Ξευγαριού έδειχνον στό φεγγαρίσιο φώς τήν περασμένη νύχτα στη δένδροστοιχία...

“Αν ή Μαγδαληνή και ο Νοέλ ήταν αδελφός και αδελφή, δεν ήταν καθόλου κακό τόν ότι περιάτησαν μαζί μες από μιά δένδροστοιχία, σφίγγοντας τρυφερά τόν χείρα.

Και ή μεγάλη φωνή τών τύπων τής συνειδήσεως άρχισε νά μιλή δυνατά μες στην καρδιά του Πατριόζου...

Στό μεταξύ όθεις και άναψός είχαν φτάσει μπροστά στην έπαυλη.

“Ο Κοριολίς στάθηκε κοντά στην πόρτα τής κουζίνας, για νά ρωτήση τή Γερτρούδη που ήταν ή Μαγδαληνή.

— Τήν είδα τώρα δά που πήγαινε κατά τόν δάσος—άπάντησε ή γορά που βρισκόταν εκεί μαζί με τή Ζωή.—Θά πήγε νά βρή τόν Νοέλ που δεν κοιμήθηκε δώ.

—“Ο Νοέλ έχει ανάγκη από άλλο ένα μάθημα! μορημούρισε ο γέρος.

—“Οί νύχτες είναι τός ώραιές αυτή τήν εποχή, είπε ή Γερτρούδη, δεν είναι ανάγκη λοιπόν νά τά βάλετε μαζί του, άν πήγε νά πάρη λίγο άέρα έξω.

—Μά τόν είδες καθόλου από χτές τόν βράδι :

—“Οχι.

—Και σύ, Ζωή :

—Δέν τόν είδα κούριε...

“Ο Κοριολίς άφησε τόν άνεμό του για νά πάη νά ξανακλειστή στόν πάγο. “Ο νέος τότε τράβηξε, χωρίς νά πη τίποτ’ άλλο, προς τόν δάσος ώπλισμένος μ’ ένα μπαστούνη.

“Ο Πατριός προχώρησε χωρίς νά σταθίη ούτε μιά φορά. “Όταν έφτασε στό σύνορα του δάσους και ενώ έτοιμαζόταν νά πάη κοντά σέ κάτι βάτους πιο πυκνούς, είδε τόν κύριο Έρμιάν ντε Μερντέν, πεσμένον με τά τέσσερα νά παραμονεύη.

Μόλις είδε τόν νέο, ο δικαστής άνασηζώθηκε και κάθησε στην πρασινάδα.

—“Α! Σεις είσθε, κύριε Σαιντ-Ώμπέν ; Τι κάνετε δώ ;

—Περίπατο, κύριε άναζητά.

—“Ε, λοιπόν, ζι’ έγώ τόν ίδιο κάνω! είπε ο δικαστικός ξαναπαίρνοντας τήν ίδια στάση. “Αλήθεια : μετά τόν γεμάτο θά ήθελα νά σας δώ. “Ελάτε νά με βρήτε στό Δημαρχείο.

—“Αν εύχαρήτε, θά είχα ζι’ έγώ κάτι νά σας πώ.

—Καλά, σέ λίγο... σέ λίγο, νέε μου. “Εξακολουθήστε τώρα τόν δρόμο σας.

— Λίγα πράγματα ήθελα νά σας πώ, κύριε άναζητά : ή καλύτερα, ότι άπεράσισα νά φύγω... Σήμερα ζι’ όλας με τόν τραίνο τών τασάρων...

“Ο κύριος ντε Μερντέν ξανασηζώθηκε και κοιτάζοντας τόν νέο άνάμεσα’ από τά γυαλιά, είπε :

—Καταλαβαίνω γιατί θέλετε νά φύγετε : μά δέν καταλαβαίνω πως θέλετε νά πάτε σιδηροδρομικάς...

—Και γιατί :

—Διάβολε! “Υστερ’ από αυτό που συνέβη!...

—“Α, ναι. Τόν σιδηροδρομικό έπεισόδιο...

—Πέστε τήν άπόπειρα !

—Ναι. Τήν άπόπειρα. Μά δέν γίνεται κάθε μέρα και από μιά άπόπειρα έξτροχιάσεως στή γραμμή του Κλερμόν!

—Προσέξτε μήπως γίνεται κάθε φορά που πρόκειται νά ταξειδέσετε σας.

—Μά, πιστεύετε λοιπόν στ’ αλήθεια !... “Ο ύπαινηγός σας είναι τρομερός... Και τί έχω έγω νά κάνω σέ όλη αυτή τήν ιστορία ;

— Αυτό που σού λέω, νέε μου. Χαίρετε τώρα. Κ’ έλα νά με δής άπόψε στις έξη. Θά μιλήσαμε για ό,τι θέλετε... Προσέξτε : Μήν περνάτε άπ’ αυτή τή μεριά. Είν’ ένα μονοπάτι που δέν θά άόσση καθόλου. Μά τί θέλετε μες στό δάσος ;

—Γυρεύω τήν εξαδέλφη μου...Τήν είδατε ίσως ;

—Μάλιστα. Τήν είδα νά χάνεται μες στά δένδρα, έκατό μέτρα μακριά άπ’ εδώ... Κάποιον φώναζε.

—Νοέλ, ίσως :

—“Οχι. “Ηταν ένα όνομα που τέλειωνε σέ ό... ό... αό... “Υποθέτω πως φώναζε κάποιον σκύλο.

“Ο Πατριός κοιτάζε τόν άναζητή άποσβολομένο. “Επειτα τράβηξε προς τόν μέρος που τούδειξε. “Ηταν στενοχωρημένος και πήγαινε λέγοντας όλοένα :

—“Η ό άνθρωπος αυτός είναι τρολλός, ή στ’ αλήθεια πιστεύει πως κινδυνεύει ή ζωή μου! Μά τότε, γιατί δέν βάζει νά με φυλάνε !...

“Επειτα τούφθε μιά ιδέα που τόν παρηγόρησε :

— Τόν ήθε με τά τέσσερα πεσμένον νά παραφυλάξω σέ μικρή άπόσταση από τόν σπίτι τού Κοριολίς... “Ισως βρισκόταν εκεί για νά με προσέξη, χωρίς έγω νάν τόν ξέρω...

Στό μεταξύ ο νέος προχωρούσε με γοργό βήμα.

“Από τή στιγμή που σκέφθηκε ότι όλοι θέλανε νά τόν δολοφονήσουν, ο Πατριός πίστευε πιά ότι κάθε άνθρωπο πλάσμα δέν είχε άλλη δουλειά παρά νά τόν προστατεύη. Ναι, ή Μαγδαληνή άργυπνούσε μέρα, νύχτα γύρω του. “Αργυπνούσαν ως και ή Γερτρούδη, όπως άργυπνούσαν ή Ζωή και ο Νοέλ.

Οί σκέψεις αυτές τόσο τόν ένθουσίασαν που έδωσε μιά γροιά στό στήθος του. Και άμέσως γύρω του άκούστηκε μιά βουή σά νάβγαινε από κάτι τι χάλκινο :

—Ντούννν !...

Στάθηκε αστασιμένος. Κύρις έλέησον ! Τόν στήθος του δέ μπορούσε νά βγάλη αυτό τόν ήχο ! Ούτε ή γροιά του ήτανε σφυρί, ούτε τόν στήθος του μπρούντζινο.

Κοίταξε γύρω του και είδε στό πόδια του γλόη και φτέρη και κοντά του μιά σειρά από ντελιζιάτες σημύδες που έσχημάτιζαν τήν πρώτη ζώνη του δάσους.

“Ανάμεσα στό κομψά αυτά δέντρα ύψώνουνταν άλλοι κοριοί πιο χοντροί και πιο βασταγεροί, που όσο προχωρούσαν γίνονταν πυκνότεροι.

Μά κεί που βρισκόταν ο νέος στό δάσος είχε μιά σμαραγδένια πρασινάδα και δέν ήξερε άλλο μυστήριο, παρά τόν μυστήριο του αιώνιου έρωτος, που άνήτοισε μες στις φωλιές, τίς κοιμησμένες άνάμεσα στό κλαδιά.

Και όμως, χτυπώντας τόν στήθος ο Πατριός είχε άκούσει τόν παραξένου έκείνου ήχο «ντούν !...» Τά αυτιά του άκούμα βούϊζαν.Για νά δοκιμάση, ξαναχτύπησε τόν στήθος του και άμέσως άκούστηκε

Ναι, σάς είδα !... Σας είδα !... “Ήσουν πολύ άγρή !...

